

МОЛОДИЙ КОМУНІСТ

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Рік видання VI
№ 146 (653)

Середа, 5 грудня 1962 р.

Цена 2 коп.

Відвідання керівниками партії і уряду ткацької фабрики в Нових Черемушках

У Нових Черемушках — районі великого житлового будівництва розмістилася досвідно-показова ткацька фабрика Московського шовкового комбінату імені Свердлова.

3 грудня фабрику відвідали керівники Комуністичної партії і Радянського уряду.

Фабрика стала до ладу діючих підприємств напередодні 45-х роковин Великої Жовтня і вже випустила велику кількість продукції.

На фабриці максимально механізовані технологічні операції. Тут встановлено 600 ткацьких верстатів-автоматів. Навіть на підготовчих роботах ручну працю замінили розумні машини.

Товариш М. С. Хрущов зацікавився установками для кондиціонування повітря. Це вони забезпечують стійку «погоду» у текстильників. 22 градуси за Цельсієм постійно показує термометр. У цьому виробничому приміщенні, на відміну від інших ткацьких фабрик, відносно тихо. Виявляється, тут є підвісна стеля, призначена для зниження шуму верстатів.

М. С. Хрущов цікавиться заробітками, умовами праці і життям тькаль. Більшість робітниць — новосельці Черемушок, живуть у впорядкованих будинках, багато з них самі будували це підприємство, а потім дістали спеціальності і випускають чудові тканини з синтетичних волокон.

Керівники партії і уряду відвідали асортиментний кабінет фабрики, де оглянули численні зразки нових красивих тканин, оглянули ідальню, оснащену сучасним обладнанням.

Зсуду товариша М. С. Хрущова, керівників партії і уряду вітали робітники підприємства. Микита Сергійович побажав їм нових успіхів у праці і особистому житті і висловив надію, що нова фабрика дасть багато красивих, добротних тканин для нашого народу.

БЕРЕГТИ ТЕХНІКУ — СПРАВА ТВОЄЇ ЧЕСТІ, ХЛІБОРОБЕ

«Сельская газета» (Білорусія) опублікувала лист Героя Соціалістичної Праці Ганни Каліво, бригадира тракторної бригади колгоспу «Радянська Білорусія» Горького району, Могильовської області.

— Я думаю, що висловлю не тільки свою думку, — пише Ганна Каліво. — Кожний, мабуть, пережив це почуття схвилюваності, коли знайомився з матеріалами листопадового Пленуму Центрального Комітету нашої партії. Їх і по радіо слухала і в газетах читала. Партія закликає нас до ошадливості, кожний повинен подумати про це. І насамперед ми, механізатори.

Ганна Каліво розповідає про те, як зберігається техніка в колгоспі «Радянська Білорусія», говорить про серйозні недоліки. В більшості господарств, пише вона, машини стоять на відкритих площадках, ржавіють. Дбати про техніку — це першочерговий обов'язок не тільки механізаторів, але й керівників господарств. Разом нам треба думати про збереження машин. Техніка — опора наша, крила наші. І берегти ми її повинні для великого зльоту.

Ганна Каліво критикує працівників «Сільгосптехніки», які часом закривають очі на якість ремонту машин.

— Любов до техніки, почуття гордості за механізаторське звання ми повинні прищеплювати нашій молоді, — пише Ганна Каліво. — Треба, щоб кожний, сівши за руль, почував себе господарем машини, ставився до неї уважно і дбайливо.

— Так у великий похід за хліб, сівачі! — Закінчує свій лист Ганна Каліво. — Будемо дбайливими і ошадливими господарями землі і машин!

Від Москви до заходу і сходу,
До далеких моря берегів
Вільно йде людина, як господар,
По своїй Вітчизні дорогій.

НОВИНИ

АВТОМОБІЛЬНИЙ шлях Москва-Горький стає до ладу. На новій 406-кілометровій магістралі дві стрічки завширшки по сім метрів дають змогу машинам їти на великій швидкості.

УПРИАМУР'І, на Сахаліні, Камчатці, Колімі і Чукотці немає жодного значного населеного пункту, не зв'язаного повітряними трасами з промисловим і культурним центром Далекого Сходу. Літаки і вертольоти регулярно доставляють сюди пошту, газети, кінофільми.

У КАЛІНІНГРАДІ створюється єдина міська теплофікаційна сітка. Першу магістральну теплотрасу завдовжки в чотири кілометри вже збудовано. В місті буде теплофіковано житлові будинки і установи.

МАШИНОБУДІВНИКИ Ленінградського об'єднання «Електросила» завершили виготовлення другого турбогенератора-велетня потужністю в 320 тисяч кіловат. Це друга така машина для Черепетської ДРЕС.

У КРИМСЬКОМУ степу в цьому році пробурено 120 свердловин. Це дасть змогу збільшити зрошувані землі на 4 тисячі гектарів.

ЧОТИРИ автоматичні лінії, що складаються з трьох великих агрегатних верстатів, виготовлено на Московському заводі імені Серго Орджонікідзе. Вони призначені для обробки гусениць тракторів на Алтайському заводі. Продуктивність кожного агрегату — 120 деталей на годину.

НА Україні закінчилось осіннє садіння садів. Їх площа в колгоспах і радгоспах зростає в цьому році більш як на 45 тисяч гектарів.

У КОЛГОСПАХ і радгоспах Саратовської області створено понад 500 шкіл. У них без відриву від виробництва навчаються механізаторських професій близько 16 тисяч чоловік.

СЬОГОДНІ-ДЕНЬ РАДЯНСЬКОЇ КОНСТИТУЦІЇ

В обкомі КП України

Про ініціативу сількорів кіровоградської міжрайонної газети «Зоря комунізму»

БЮРО обкому КП України схвалило звернення сількорів кіровоградської міжрайонної газети «Зоря комунізму», які виступили з ініціативою по наданню колгоспам і радгоспам територіального управління конкретної допомоги в боротьбі за дальше піднесення всіх галузей сільськогосподарства, перетворення в життя рішень ХХІІ з'їзду партії, березневого і листопадового Пленумів ЦК КПРС і пропозицій, викладених М. С. Хрущовим в Записці до Президії ЦК КПРС.

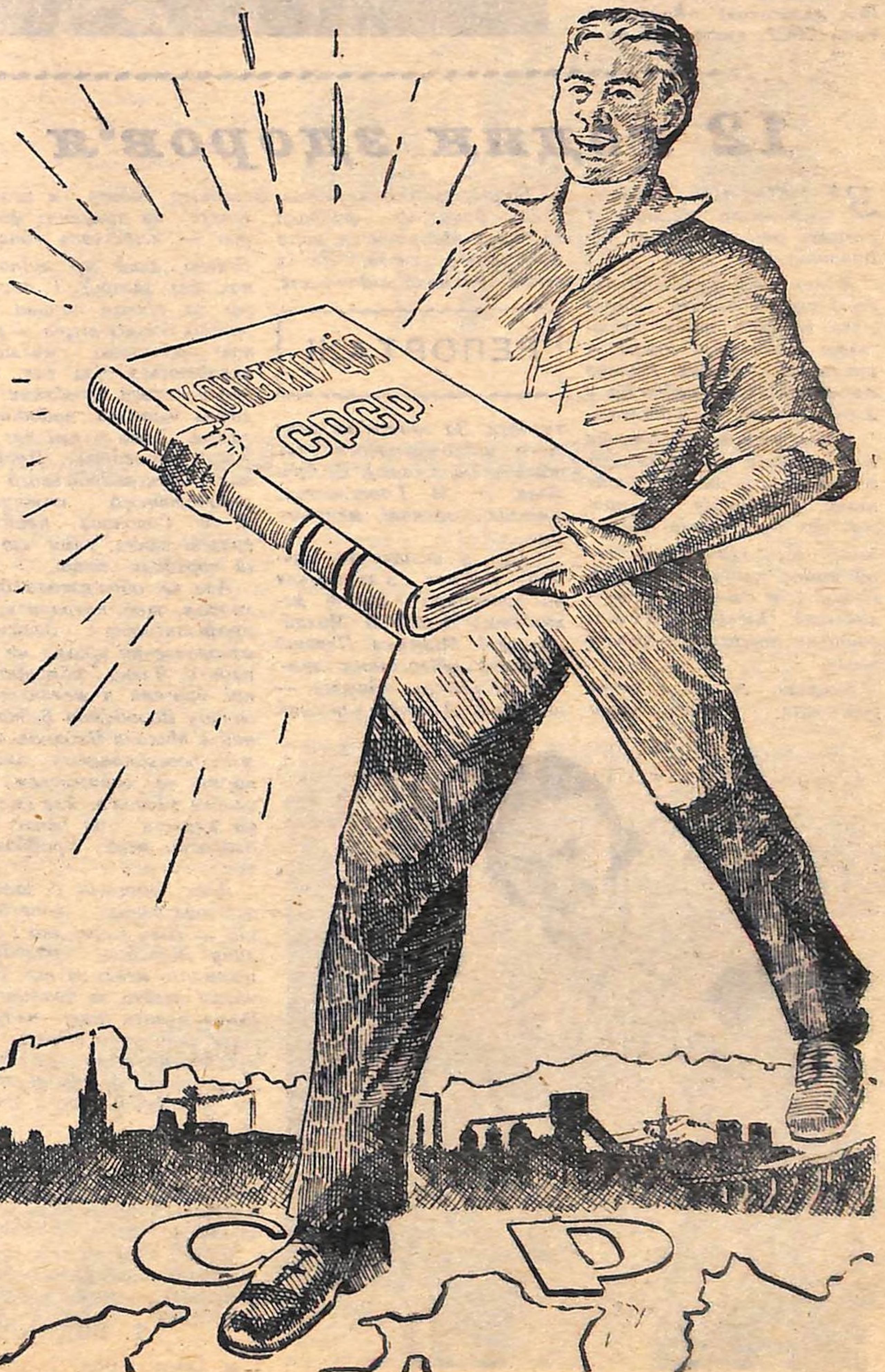
Сількори звернулися до всіх дискусійних областей з закликом підтримати їх почин, активно включитися в загальнонародну боротьбу за завоювання в 1963 році нових високих рубежів в сільському господарстві.

Бюро обкому зобов'язало партторгів обкому КП України і редакторів міжрайонних газет до 10 грудня ц. р. обговорити звернення на нарадах сількорів та вжити заходів до широкого впровадження ініціативи сількорів кіровоградської міжрайонної газети.

БАЛАДА ПРО СЛАВУ

Тисячі рук підвелися над обрієм
В масві куряви, в трепеті злив,
Тисячі рук загрубілих та добрих
Жилами пружними в землю вросли.
Сходило жито. Сходили руки.
Потом корнілась в'язь мозолів:
Виросла лінія жовтого бруку
З радощів спраглих, з мертвих жалів.
Звали ту лінію люди святиною,
Бруком якої ніхто не ходив.
Тільки зірничі з високого вірю
Бачили там обережні сліди.
Бачило небо, як сивими ранками
Степом засмаглим плинуть трактори,
А поміж них — молодими співанками
Слави хустина на вітрі горить.
Тисячі рук підвелися над голови,
Тисячі рук потяглися на прію...
Хмар затремтіло розірване коливо —
Слава за сонцем зірвала зорю,
І опустилися руки здивовано:
Звідки дістали жарину таку?
— Хлопці, — сказав тракторист зачарований, —
Зірку оцю подаруєм Сашку.
Закружеляло над степом, заславило,
Шпальти газет запускаються в друк,
Десь в кабінетах неписані правила
Хлопцєві шану складають до рук.
Спершу була вона чудо-зерниною,
Потім зросла у горіх золотий.
Вогнищем слава знялась над лудиною,
Полум'я котре потрібно нести.
Сам би поніс — та чи справиться з ношею,
Звугляться пальці у присмерк ночей.
Добре, що друзів багато хороших —
Тисячі рук і надійних очей.
— Пера ж скриплять. Засимфонило радіо,
Строчимо довгий плакат похвали:
Гляньте, маяк появилася в бригаді,
Гору цей хлопець на себе звалив!
А за мостами, за зламаним обрієм
В масві куряви день не прочай —
Тисячі рук непомітних та добрих
Славу ту носять на власних плечах.

Валерій ЮР'ЄВ.

...Вільно йде

ЧЛЕН УРЯДУ

МИ ЗВИКЛИ часто бачити її на портретах, нашу героїню. Уздрівши в газеті знайоме, відкрите обличчя, з гордістю кажемо: «Це ж наша Людмила Музика з «Росії». І уявляємо, як вона, отака зосереджена, зібрана, в строгому костюмі, на якому виблискуює Зірка Героя, проходить у Кремлівський Палац, разом з іншими депутатами Верховної Ради обговорює й вирішує державні питання.

Ми пишаємося нею, такою. Але земляки знають і люблять її ще й іншою. Коли вона йде вздовж корівника, несучи у руках повну дійницю чи оберемок кормів для худоби, і її світле волосся вибивається з-під хустини, і на ній — не святковий, з Зіркою костюм, а робочий халат. Тільки посмішка та ж — щира, відкрита.

Буває вона й сердитою, і навіть дуже. Це тоді, коли «воює» з неполадками, добивається у правлінні, щоб побільше механізації на ферму, щоб корми витрачати розумно, ощадливо.

Знають її тут усі ще змалечку — як зростала працюючим дівчам, як прийшла на ферму шістнадцятилітня, а коли за двадцять минуло — до Героїні вироста.

Тепер у Людмили багатий досвід, безліч справ. Її, депутатів Верховної Ради СРСР, листоноша при-

носить немало листів. І за кожним з них — жива людина. Треба вирішити, допомогти, порадити. За чуйність і повага від народу. А ще за те, що у праці втомив не знає, дорожить трудо-

вою честю. Ось і в нинішньому році вона вже надала понад 2.800 літрів на корову.

Л. УЛІЧ,
секретар Ульяновського райкому ЛКСМУ.

12 годин здоров'я

ЗА ОКОЛИЦЕЮ гірничого міста збігають з нагорка ряди біленьких будиноків.

Вдень вони заповнені амбулаторною тишею. Терпляче чекають своїх господарів білосніжні ліжка у спальних корпусах. Щільно причинені двері кабінетів у лікувальному відділенні.

По-справжньому оживає все надвечір. Під'їжджають автобуси, з них висипає юрма робітників й прямує до будиноків. Це ті, кому місцевком профспілки видав путівки для відпочинку в нічному профілакторії Олександрійського райкому профспілки вугільників.

Відразу ж після зміни робітники Семенівського

й Балахівського вуглерозфельдшер радить їм позарізувати брикетної фабрики та інших підприємств міста поспішають сюди, де їх чекає приємний відпочинок.

РЕПОРТАЖ

турбота. За здоров'ям кожного відпочиваючого стежать чуйні лікарі І. С. Грубова, Л. М. Гореславець, ввічливі, ласкаві медсестри.

...Ось у фізіотерапевтичний кабінет з'являються на процедури слюсарі механічного заводу В. Михайлов та І. Міщенко. Перший приймає обігрівання лампою «Солукс», другий — іонізацію. А потім черговий

фельдшер радить їм позарізувати на променях фотарію — «гірського сонця».

Дійсно, який же відпочинок без загару? І дарма, що за вікном пориви холодних осінніх вітрів — рівною бронзовою смуглистю вкриваються тіла тих, хто прогулюється по м'яких килимах навколо чудодійної лампи. Деякі в цей час на інших процедурах. Працівниця Олександрійського деревообробного комбінату З. А. Соколова приймає грязеві ванни, тому що це їй порадили лікарі.

Але не обов'язково бути хворим, щоб потрапити до профілакторію. Загальне оздоровлення нікому не завадить. Члени комуністичної бригади з механічного заводу Володимир Безкровний і Микола Чабанов завжди перевищують змінні норми, не скаржаться на слабе здоров'я. Але їм теж на користь той запас багаторості, який придбають тут.

Двох подружок із заводу залізобетонних конструкцій — Ніну Сергієнко і Галину Жерибор, процедури цікавлять менш за все. Дівчатам щойно за двадцять і їх не мучать ніякі недуги. Зате вони радо біжать на зустріч привітно освітленому клубові, де цікаві вечори, зустрічі, концерти, фільми.

... Кожного ранку до сотні робітників покидають гостинні будиночки профілакторії і поспішають у цехи, на шахти.

Понад 1200 чоловік в нинішньому році оздоровлено в нічному профілакторії.

Т. БОДНАР.

м. Олександрія.

— Алла! Тебе кличуть!
— Хто? Я зараз...

Через якусь хвилину підходить низенька сором'язлива дівчина, називає себе: «Алла Кацмарик...» Ми її не випадково розшукували по цехах заводу «Динамік».

Дирекція школи і адміністрація підприємства призначили комсомолку на високу «посаду» — начальникою комплексного учнівського цеху.

Чому комплексного? Тому, що старшокласники Кіровоградської середньої школи № 12 (а їх більше сотні) працюють щопонеділка майже на всіх ділянках виробництва. Усіма ними «командує» тихенька на перший погляд учениця.

Одинадцять бригад з учнів трьох дев'ятих класів освоюють виробництво динаміків. І не як-небудь освоюють, не за плечима робітників стоять, як це буває на деяких підприємствах, а самі роблять все, від першої до сьомдесятої операції.

Приходить Алла на підприємство раніше за своїх товаришів, коли ледь сіріє надворі. Адже їй ще треба підготуватись до інструктажу. І ось всі збираються в цеху на п'ятихвилинку. А. Кацмарик підбиває підсумки минулого понеділка, ставить завдання.

Почалася зміна. Начальник учнівського цеху обходить бригаду: чи кожний учень має роботу. Перевіряє, як хто справляється з завданням. Адже затримка

Начальникові цеху — СІМНАДЦЯТЬ

в одній ланці загальмує роботу товаришів. Одного разу А. Кацмарик помітила, що трійка Людми Волчкової не вправляється. Підішла до подруг, допомогла. Іноді учні на складанні «засипаються». Тоді начальникові цеху доводиться посылати когось на підмогу.

Функції Алли досить серйозні. Вона дбає про те, щоб кожна бригада була

забезпечена сировиною і заготовками, бере участь у «планьорках», які проводять директори заводу.

В день нашої зустрічі мала відбутися нарада шкільних бригадирів. На неї щоб кожний учень завів зошит для систематичного обліку своєї роботи. Перевіряти ці зошити будуть бригадири, ну і, безумовно, Алла Кацмарик.

Актив учнівського вироб-

ничого цеху не ходить, засунувши руки в кишені. Ім теж треба оволодіти професією, і вони працюють нарівні з усіма. Білоручка не стануть. Щоб кожний знав якомога більше операцій, бригади час від часу «перекидають» з одного відділення цеху в інше.

Ми пройшлися по всіх відділеннях цеху динаміків. А ось і завершальний етап — складальний конвейер. Повільно посувається стрічка, несучи на собі чорні коробки. Від одного до іншого юного майстра. Вправно орудує паяльником найменший із дев'ятикласників — Толя Павленко. Катя Цупрій вставляє решітчасту картонку, яка зветься зад-

ньою стінкою. Світлана Смирнова вмикає штепсель «контроль» розряду. Ожив, заговорив динамік. Тепер можна відправляти його в магазин. А через деякий час апарат, виготовлений товаришами Алли Кацмарик, займає своє місце у якійсь квартирі і звернеться до господарів: «Доброго ранку...»

О. ПОПОВ.

м. Кіровоград.

Завжди в строю

ПРОВОДИ на заслужений відпочинок колійників перетворилися у справжнє свято. Після теплих виступів товаришів, вручення подарунків ветеранам, був концерт, грала музика.

Серед тих, хто йшов на пенсію, був і контрольний нормувальник Іван Кіндратович Петренко. Його гнітила одна думка: як бути без роботи? Без тих, чий лікоть був завжди поруч. Адже понад піввіку гроробив на залізниці Іван Кіндратович!

МІНУЛО майже два місяці після того, як Іван Кіндратович розпрощався з товаришами, але й до цього часу він місця не знаходить дома. В перший день навіть забув, що на пенсії: схопився раненію, почав, було, збиратись на роботу та дружина запитала:

— Ти куди?

— Та я... — почав Іван Кіндратович і, пригадавши що на пенсії, безсило сів на стілець. Брався дома і май-

струвати, та нічого не одержувалося. З думки не виходили рідне підприємство, товариші. Іноді він з'являвся на колії, де працювали молоді, повчав їх, дивився досвідом своєї багаторічної

роботи. А досвід у Івана Кіндратовича неабиякий. Він працював і колійним робітником, і бригадиром, і техніком колії, був старшим колійним майстром, навчав майбутніх колійників у залізничному училищі. І ось тепер його досвід став надбанням для молоді.

III.

ЯКОСЬ люди звернулися до Івана Кіндратовича з проханням дати згоду балотуватися по їхньому виборчому округу. Це дуже схвилювало пенсіонера. «Чи гниправда довір'я народу?»

І він погодився. З цього часу ще з більшим завзяттям Іван Кіндратович взявся за громадську роботу. Його можна було бачити на спорудженні багатопверхових будинків, він брав активну участь в озелененні міста.

Одного разу він поділився думками з головою міськради О. Т. Колендо про підвищення ролі громадських організацій. Голова уважно вислухав Івана Кіндратовича, а потім запропонував:

— Давайте створимо на громадських засадах при міськвиконкомі організаційний відділ. Ви не заперечуєте, коли ми вас призначимо завідуючим цього відділу?

Іван Кіндратович охоче

прийняв пропозицію і взявся за роботу.

IV.

ОРГАНІЗАТОРСЬКІ здібності Івана Кіндратовича не залишилися непоміченими серед депутатів міськвиконкому. Виникла думка дати йому ширше поле діяльності. І ось на черговій сесії міської Ради депутатів трудящих Іван Кіндратовича обирають заступником голови міськвиконкому на громадських началах.

Мешканець міста С. А. Корж споруджував власний будинок. Стіни з'яві, а матеріалу на дах немає. «Що робити?» — задумався чоловік.

— А ти звернись до Івана Кіндратовича, — порадила дружина.

Іван Кіндратович уважно вислухав відвідувача.

— Гаразд, допоможемо.

Через декілька днів С. А. Корж покривав свою хату шифером. Вдячні Івану Кіндратовичу також мешканці вулиці Дружби, імені Калініна, імені Леніна. Вони скаржились у свій час, що в них немає води. Наступного ж дня водозбірні колонки запрацювали.

Заслуженим авторитетом користується Іван Кіндратович серед мешканців міста. Він знайшов своє місце в строю.

П. РОМАНЕЦЬ.

м. Знаменка.

НЕЩОДАВНО у колгоспі імені Боженка Кіровоградського району закінчено спорудження тваринницького комплексу. П'ять сучасних приміщень для тварин, кормоцех, де транспортування, подрібнення, дозування, запарювання та інші операції по підготовці кормів до згодовування проводяться лише механізмами. Розрахований він на відгодівлю 10 тисяч голів свиней на рік.

Але мало хто знає, що більшість устаткування цього комплексу спроектована, розрахована і розроблена силами одного з осередків громадського конструкторського бюро заводу «Червона зірка». А трапилося це так: відділ механізації та верстатобудування заводу вирішив допомогти підшефному колгоспу механізувати відгодівлю свиней. Цей задум був підтриманий, а незабаром набрав форму офіційного доручення. Були визначені строки робіт.

І ось тут виявилось, що звичайним порядком з завданням не впоратися: дуже стислими були строки. Тоді і взялися за це діло члени осередку громадського конструкторського бюро. Інженери, технологи, конструктори після робочого дня на три-чотири години залишалися у відділі, без будь-якої компенсації працювали додатково — для підшефного колгоспу.

Душею патріотичної справи став заступник начальника відділу Сергій Бурцев. Під його началом інженери Євгенія Ветрова, Жанна Діденко, техніки Іван Бабак,

ГКБ—ГРОМАДСЬКЕ КОНСТРУКТОРСЬКЕ БЮРО

Віра Вільбоєвце та інші робили розрахунки, робочі креслення. Не раз червонозорівцям довелося побувати у підшефних, щоб порадитися, прикинути все на місці, в натурі.

А в цеху механізації бригада комуністичної праці Григорія Кароповського втілювала інженерні думки у метал. Чіткі лінії на ватманському папері перетворювалися у дозатори, шнекові транспортери, ковшові елеватори, бункери тощо. Бригада не тільки виготовила механізми, а й монтувала їх у колгоспі, створюючи чіткий, суворо розрахований комплекс.

І ось дні, місяці напруженої роботи позаду. Немало довелося попрацювати групі ентузіастів. Але це не принесло втоми. Навпаки, свідомість виконаного громадського обов'язку принесла наснагу і задоволення, прагнення до нових звершень в ім'я загальної справи, загального блага.

Такі почуття відчувають не лише працівники відділу і цеху механізації та верстатобудування. Два роки тому почав працювати осередок громадського конструкторського бюро у відділі головного технолога. Тоді в ньому було лише п'ять чоловік.

Вони розпочали з допомоги заводським раціоналізаторам. А вже на відділі покладатися завдання розробляти проекти за їх пропозиціями. Ця робота часто затримувалася, бо конструктори, крім того, зайняті проектуванням оснаст-

ки для нових машин та іншими виробничими справами.

А щоб не зволікалося впровадження раціоналізаторських пропозицій, за розробку проектів на громадських засадах взялася молодь. Конструктори Олег Сокульський, Олег Дудатій, Володимир Маріупольський, Сергій Липовиченко спроектували оснастку на замовлення раціоналізаторів. На

кресленнях з'явився штамп: «Спроектовано осередком громадського конструкторського бюро відділу головного технолога».

Відтоді минуло порівняно небагато часу, а осередок перетворився у солідну конструкторську групу, здатну вирішувати складні завдання. Зараз в ній налічується понад 30 спеціалістів. Про обсяг робіт на громадських началах можна судити з та-

ких даних: розроблені креслення для 55 складних раціоналізаторських пропозицій, поданих робітниками заводу.

Можна навести приклади плідної роботи осередків громадського конструкторського бюро відділів головного механіка, головного металурга, спеціального конструкторського бюро.

Все це свідчить про бурхливий розвиток паростків нового, комуністичного ставлення до праці, про те, що люди почувають себе господарями своєї країни.

Не заради грошей, а заради того, щоб далі полішувались умови праці, підви-

Олександра БАЛАНУЦА, громадський контролер

СПОЧАТКУ нас було щось до двадцяти. А коли всі члени комісії, розподілившись по об'єктах, приступили до роботи, залишилося дванадцять. Разом з працівниками обласної друкарні Михайлом Бідою, Дмитром Куликом та ще кількома товаришами посвідчення громадського контролера одержала і О. П. Балануца.

Серед нас Олександра Павлина, мабуть, була найбільш досвідченою. Як-не-як, громадське доручення виконує вона п'ятий рік.

Треба віддати належне Олександрі Павлині. Найбільше вона турбується про молодих працівників прилавку — вихованців торгово-кулінарної школи. Від того, як поведе себе досвідчений продавець, — так і буде працювати молодий спеціаліст. Не секрет, що інколи окремі продавці «навчають» молодих працівників прилавку обважувати покуців. Якось Олександра Павлина взяла контрольну закупку в продовольчому магазині № 112. За прилавком працювала випускниця торгово-кулінарної школи. Коли ж вермишель і рожки були виважені вдруге, виявилось, що продавець не додала по 10—15 грамів.

Дуже часто члени комісії громадського контролю збираються разом, щоб поговорити про свою роботу. На засідання запрошуються і продавці, які в чомусь провинилися. І як завжди Олександра Павлина об'єктивно підходить до кожного випадку. Інколи, якщо це потрібно, ставить питання про адміністративне покарання продавця, який зловживає на робочому місці. Щире слово, дружна порада досвідченого громадського контролера допомагає продавцям, особливо молодим спеціалістам, працювати як належить.

Майже кожного дня, після закінчення роботи, можна побачити Олександру Павлину на своєму посту. А працює вона нормувальником на Кіровоградській азуттєвій фабриці.

В. КУРТОВ,
голова комісії громадського контролю.

ДРУЖИННИКИ йдуть по місту...

ЙОГО прізвище — Микола Комашко. Під його началом — добровільна народна дружина. Ім'я дружинникам, притаманна любов до людини, непримиренність до зла.

Згадуються два випадки. Одного разу дружинники затримали зачмелілого Володимира Б. Спочатку він лягався, горланів, а потім присмирів.

— В міліцію, у витверезник його, — запропонували товариші.

— Заждіть, — сказав Микола Комашко. — Людину легко образити, важче завоювати довіря. Потрібно, щоб нас позажали, а не боялись.

І він попередив юнака, сказав, щоб той ішов додому проспати.

Наступного чергування Володимир Б. стрів знайомих дружинників, дякував їм за товариську допомогу.

Або інший приклад. Дружинники затримали одного п'яничку. Важко було його приборкати: той розмазав кулаками, так і сипав брудною лайкою. Ніякі вмовляння не впливали на хулігана.

— Скручуйте його, — наказав Микола. — Таких потрібно карати...

Кількісно дружина невелика — 50 чоловік. Та скільки хороших справ зробили вони!

— Не зразу все вдавалося, — розповідає М. Комашко. — Дехто відмовлявся виходити на чергування. Мовляв, часу обмаль, вдома безліч справ. Нелегко було й мені: школа, сім'я, робота. Та ще й радіоспавою «грішу»...

Такий він, Микола Комашко, молодий робітник-комуніст з Кіровоградського таксомоторного парку.

Ю. КАМІНСЬКИЙ.

щувалась її продуктивність, міцніла рідна країна, щоб краще трудящим жилося.

На знімку: активісти громадського конструкторського бюро відділу головного технолога (зліва направо): інженери-конструктори А. Д. СМАДИЧ, Володимир МАРІУПОЛЬСЬКИЙ, Сергій ЛИПОВИЧЕНКО. Володимир ЗЕЯТМАН, Олег СОКУЛЬСЬКИЙ, Іван КУРИЛЕНКО.

Р. МИХАЙЛОВ.

Фото В. БОНДАРЕНКА.
Завод «Червона зірка».

НА СЕРЦІ СОНЯЧНО

кварталами міста. І ось вже сонячні зайчики зазирають у вікна Кіровоградського ремонтного заводу, весело танцюють на обличчях слюсаря-ремонтника Віктора Василенька. На якусь мить юнак відварається від роботи, посміхається стрічному сонячному промінцю.

І знову напружуються м'язи. Зіркі очі милуються щойно закінченою роботою. Віктор — хороший виробничник, він ударник комуністичної праці.

Заводський гудок сповіщає про закінчення зміни.

— Куди так поспішаєш? — запитує Віктора товариш.

— Ти є справи.

Справді, у молодого слюсаря не лише важливі справи на заводі. Він — громадський тренер з стрілецького спорту. Отож і поспішає хлопця до стрілецького клубу ДТСААФ. Віктор вмів підмічати здібних стрільців.

Бувало, цілими годинами простоював біля нього Сергій Маміза. Цей юнак прекрасно стріляв з дрібнокаліберної гвинтівки, виконав норматив першого розряду.

— Що, з пістолета хочеш спробувати?

— Хочу, — зрадів Сергій.

Прогриміло п'ять пострілів. Оглянувши мішень, Віктор відзначив:

— Добре. Давай тренуватися разом.

Незабаром Сергій виконав норму першого розряду і з пістолета. Та Василеньку не вдалося виховати з свого товариша майстра спорту: Мамізу призвали на службу в армію.

Але Віктор не залишився самотнім. Він організував групу молодих стрільців і дав слово перед товаришами, що його вихованці виконають норматив першого розряду.

Громадський тренер, член збірної команди стрільців республіки, він не раз брав участь на відповідальних змаганнях країни. На лацкані його куртки красується значок майстра спорту СРСР.

...Віктор заходить в стрілецький клуб.

— Отже, товариші, приступимо до чергових тренувань.

Один за одним лунають постріли. Віктор пильно слідкує за кожним спортсменом, дає поради...

Вже давно за горизонт скотилося сонце. Місто завітало своїм вогнем. Легкий вітерець колише голе віття дерева. Вулицею йде середнього росту юнак. Він не поспішає, вдихаючи на повні груди ввечерове повітря. До початку лекцій в інституті ще добрих півгодини. Чому б і не притишити кроки, чому б не віддатися мрії-ам Віктору Василеньку!

Сонячно на серці хлопця, радісно.

Г. ТОЛОК.

м. Кіровоград.

ТАКІ ВОНИ, НЕСПОКІЙНІ ЛЮДИ

ЇХ НЕМАЛО. Сотні, тисячі, десятки тисяч, мільйони. Вони поруч з тобою, читачу. Добрі, щедрі душею, неспокійні люди.

Трапляється в когось біда, і вони вже поспішають, щоб чимось зарадити, щирим, ласкавим словом підтримати.

Коли в колективі перемога, здобута в праці, велика радість у когось, вони також спішають повідомити про це іншим. Нерідко такі люди беруться за перо і до редакції газети надходять тривожний сигнал.

«Отже, про вимушені, незалежні від нас, водіїв, простої хочу сказати...» — так розпочинає свій лист до редакції шофер Кіровоградської автоколони № 2199 В. Балановський.

Автор не тільки критикує працівників бурякопункту, з вини яких годинами простоюють вантажні автомашини. Він радить, як краще організувати роботу, щоб жодна хвилинка не марнувалася. І, звичайно, втручання через газету простого робітника не залишилося непомітним.

Простої авто-транспорту були ліквідовані, відповідні організації потурбувалися про ремонт тракторів - розвантажувачів.

У них до всього діло, у цих неспокійних людей. То-

вариші називають їх дописувачами, робітничими, сільськими, юними кореспондентами.

Скучно жилося молоді в селі Куколівці Олександрійського району. Ніби справді хтось прописав там назавжди нудьгу і спокій. А лаборант Куколівської середньої школи Люба Чернівська, наш активний юнак, не могла байдуже споглядати занедбаність культурно-масової роботи на селі. Про все написала в кореспонденції до газети. Аргументовано, зістала чим-

мало фактів, які були не на користь керівникам району, працівникам райкому комсомолу і райвідділу культури. І справа зрушила з місця. Відновили роботу гуртки художньої самодіяльності, частіше стали проводитись тематичні вечори, молодь з головою поринула в суспільно-корисну роботу.

Такі вони, неспокійні люди, дописувачі — робітники В. Полонський, В. Павлинський, О. Ладан, колгоспники Г. Філатов, П. Шпаченко та В. Яценко і сотні інших. У них за всім тривожиться серце, у них до всього є діло...

О. СЕРГІЄНКО.

РАДЯНЬСЬКА МОЛОДЬ ОЧИМА ЗАРУБІЖНИХ ГОСТЕЙ

треба пояснювати, як працює у побачити будівництво нового суспільства в Радянському Союзі.

Я розумію під словами «нове суспільство» не тільки високу матеріальну базу, в собі чиний технічний прогрес, але й народження нової, комуністичної людини. Як би мені хотілося, щоб австралійська молодь поближче пізнала радянських юнаків і дівчат! Для неї таке спілкування було б неоціненним!

Глибока моральна чистота, справжнє людянолюбство, відсутність будь-яких проявів індивідуалізму, егоїстичності — ось що характерне для переважної більшості молоді в нашій країні. Ось що різнить радянських молодих людей від їхніх ровесників в Заході. В повсякденному спілкуванні з радянською молоддю я відчував щире сердечність, підкуплюючу душевну відвертість.

У вас в СРСР засоби пропаганди докорінно відрізняються від наших. Вони сіють в народі добре насіння, збагачують людські серця.

АВСТРАЛІЯ

ПЕДДІ ДЖОРДЖ — електрик з електростанції в Канберрі (столиця Австралії).

ЧЛЕН молодіжної організації «Еврика». Не

че. — Зразу вліз на його місце, чи бачили! Добре, га? «Чого ви приїхали в Нью-Йорк? — хотів закрити. Кларенс. — Забирайтеся на свій острів і там хоч з голоду вмирайте! Там! А мені до вас немає діла!»

— У Бернардо є мати? — запитав він.
— Як і в тебе, мабуть, — недобре усміхнувся перший.
— А батько?
— Давно на цвинтарі.
— Як у мене, — сказав Кларенс.
— Ти американець, — сказав перший, — ти скоріше знайдеш роботу.

— Це молодший брат Бернардо, — показав другий на того, який з початку розмови не проронив ні слова. — Він буде тут сидіти. Він у профспілку.

Менеджер, нетерпляче вислухавши Кларенса, обмежився однією фразою:

— Справа твоя. Ти бачив, що вулицю сьогодні підмітає старий Тресі? Він більше не може бути офіціантом. О'кей!

О'кей! Все в порядку! Його викреслили з життя, що він пожаляв матір Бернардо, убитого в бійці. І це наче зивається все в порядку? Він ще не встиг навіть підрахувати за один день, скільки чайових можна зібрати, відганяючи чужі машини на стоянку. І вже не підрахує. Його викинули. О'кей! В одному будинку на західній стороні сьогодні, можливо, сяє коротка посмішка надії і завдячності богу за молодшого сина, Богу, не Кларенсу.

А що буде в його будинку на східній стороні? Що скаже Джульетта? Ще вчора вона мріяла, як вони підуть до батька, щойно купивши їй нове плаття, а йому, Кларенсу, костюм. І ось він їде містом. Безробітний. В цьому місті багато людей. В ньому дуже багато людей. Вони розмовляють різними мовами і бачать сніг про різні країни. Але всі вони живуть під одним небом, і сьогодні Кларенс поступився своїм шастям молодшому брату Бернардо, який так і не промовив жодного слова. Нехай кажуть, що в Нью-Йорку всі живуть нарізно, розсипаються, як горох, якщо їх витрусить ліхо з каструльки.

Кларенс, але що ти скажеш Джульетті? Він зупинився, щоб зібратися з думками. Кінець кінцем — покинула мітла. За нею не варто жалкувати. А більше нічого не трапилось. Гул підземки заважав йому придумати надійні слова, коли він їхав додому. Вагон гоїдало з боку в бік. На станції, де Кларенс виходив, вздовж сходів густо ліпились, тиснулись одна до одної різномасні крамниці, і в них продавалось все: від паризьких духів до східних солодощів. Життя дивно схоже на сон. Але воно гірше сну. Смішно! Кларенс

вийшов на повітря, перейшов свою вулицю і, піднявши очі, в нерішучості уповільнив крок.
Перед ним стояв Річ.
(Далі буде).

Редактор П. МАРЧЕНКО.

«Молодий комуніст» — орган Кировоградського обласного комітета ЛКСМУ, г. Кировоград.

Кировоградська обласна друкарня ім. Г. М. Димитрова.

БК 00427, Зам. № 7469, Т. 27.000.

ТИСЯЧІ наших зарубіжних ровесників щороку приїждять в столицю нашої Батьківщини, щоб познайомитися з життям радянського юнацтва, дізнатися правду про нашу чудову країну. Молоді москвичі головним чином для них збудували чудовий готель, який назвали — «Юність».

Багатомовна «Юність» може розповісти про життя, працю, навчання і відпочинок, про боротьбу юнаків і дівчат всіх континентів за свої права, про досягнення молоді країн народної демократії у будівництві соціалізму. «Юність» немало може розповісти і про нашу молодь. Те, що ми бачимо щодня і що ми вважаємо буденним, для зарубіжних гостей — нове, вражає.

— Які ваші враження про зустрічі з нашою молоддю? — з таким запитанням кореспондент журналу «Юність» К. Ніколаєв звернувся до деяких зарубіжних гостей.

АНГЛІЯ

ТОНІ УІНТЕР — робітник-будівельник в Уельсі.

МЕНЕ вражає та роль, яку відіграє радянська молодь у будівництві нового суспільства, в політично-

му, економічному і культурному житті країни. Ваші юнаки і дівчата впевнені в тому, що їх праця потрібна народові. Відчувається, що радянські юнаки і дівчата — рівноправні господарі своєї країни, причому господарі суворі і дбайливі, які бережуть суспільне

ЯПОНІЯ

ДЖОШИН МАРИАМА — 26-річний священник-будист.

МЕНЕ моєї релігії — створення такого суспільства, в якому всі люди жили б в мирі, були б рівними і вільними. Я прийшов

добро, як своє рідне. Ми переконалися, що в СРСР кожний відповідає за все суспільство, а суспільство захищає інтереси кожного.

Мене запалоє ентузіазм і впевненість радянської молоді, з якими вона береється за будь-яку справу.

Слід усім повчитися, як ваші комсомольці допомагають виховувати нову людину, як ростять вони її. Молоде покоління виховують в дусі гуманізму і комуністичної солідарності, вчать відчувати подих життя, йому прищеплюють почуття ненависті до війни, до приниження людської гідності.

до висновку, що з усіх політичних систем кращий ґрунт для досягнення цього завдання — соціалізм.

За своє недовге перебування в СРСР я відчув у настрої радянської молоді підкупаючу життєрадісність і бадьорість. Я, правда, не встиг ще повністю осмислити: які причини цього — національні риси чи соціальна система? Думаю, що і те й друге.

Ваша молодь в самому естві своєму дуже здорова, і не лише фізично, але й морально. У неї міцний дух і висока суспільна мораль.

У нас теж чимало молодих людей, які б могли підкорити дух розумові, але багато з них вже зіпсовано суспільством, а багатьох суспільство ще не минує зіпсує. Наші преса, радіо, телебачення, мілітаристський дух, воєнні пакти і угоди розбещують юнацтво. В нас вбивають у ще незрі-

Кларенс і Джульетта

Дмитро Холендро

(Продовження).

4. —

ВРАНЦІ, як завжди, позз отель із страшним ревом прокотилася пожежна машина. Ці галасливі хлопці в касках виїздили на пожежу або тренування. Відкрилися розписані, як у ларця, половинки маленьких дверей церкви святого Франціска через дорогу. Товстий Френк кивнув Кларенсу на бігу і ледве протиснувся в щілину скляних дверей-вертушок при вході в «Гамільтон». Френк так запізнався, просипаючи кожного разу, що в нього не було часу навіть гукнути: «Як справи?». Йому потрібно було ще до зміни встигнути одягнутися в червоний костюм ліфтера,

щоб до пізнього вечора вносити в ліфт чужі чемодани, піднімати і спускати по квадратній трубі, яка пробила двадцять сім поверхів і на кожному з них, ривком відкриваючи двері, монотонно повторювати: «Вгору», «Вниз». Як він не худів при цьому! Його робота вимагала терпеливої ввічливості. Напевне, це благотворно впливало на здоров'я.

Насвистуючи, Кларенс замкнув мітлу і відро у вуличну комірчину за телефонною будкою. Ось і вся його справа. Недовга. Тепер він піде шукати іншу. Мимо магазинів і барів, мимо складів і гаражів, повз фабрики, труби яких серед хмарочосів, мов олівці, мимо різних майстерень, мимо пристаней на Іст-рівер, обшитих гнильми дошками, де так нестерпно тхне гнилюю рибою, і скрізь він буде чути: «Ні, ні, ні». Та все ж він піде.

За телефонною будкою на високому стільці, звичайно, сидів пуерториканський юнак Бернардо. Він сидів непорушно, в напружено-застиглій позі, натягнувши на очі шкіряну кепочку, покуруючи і спльовуючи на тротуар, від ноги перехожих. Через їх голови він бачив із свого стільця, як до отелю підкочувала машина, дружно зіскакував на тротуар і, вручивши власнику машини талон, відгонив її на стоянку, а власник крокував в отель.

Кларенс глянув і здивувався: Бернардо ще не було на своєму місці. В першу мить він здригнувся від радості: ось робота! Він шукав її скрізь, а вона під ногами! Вони будуть щасливі, Джульетта сказала правду. Вони будуть щасливі!

Він кинувся до скляних дверей готелю, щоб зараз же поговорити з адміністративним директором про нове місце. Але раптом зупинився і навіть прикусив палець, засунув в рот кулак: потрібно було подумати. Потрібно почекати. Менеджер ще не прийшов, звичайно, і Бернардо міг з'явитися до нього. Мало що могло затримати хлопця на хвилину-другу?

Опам'ятайся, Кларенс. Не поспішай. Це нечесно. Це буде схоже на зраду. На крадіжку. Кларенс повільною ходою пройшовся мимо дверей, вирішив оглянутися на стілець Бернардо через двадцять кроків. Він не стримався і озирнувся через десять. Стілець був пустим. Кларенс повернувся і пройшов десять кроків в другий бік. Стілець був пустим.

«О, прокляття! — подумав Кларенс. — Я піду! Правда, цей Бернардо такий гордовитий! Він ніколи не вітався зі мною. А втім, як і я з ним.

Пуерториканці — всі мерзенні чваньки. Злидні пригнали їх з рідного острова в Нью-Йорк, ніби тут немає своїх бідняків. Вони заповнили трущоби на західній стороні, їх обманювали в магазинах, тому що багато з них не знали мови, і все ж вони не виїжджали.

(Продовження, Початок див. №№ 144, 145).

5. —

ВОНИ прийшли наступного дня. Їх було троє. Вони були такі ж чорноголові, як Бернардо. Прийшли і зупинилися, оточивши стілець, на якому сидів Кларенс.
— Тобі доведеться злізти, — сказав один.
— Що? — запитав Кларенс і розсміявся. — І не подумав.

Ще ніхто не займав свого місця так надійно, як він. Він міцно прикипів до п'ятачка стільця.

— Тут сидів Бернардо, — сказав другий.

— Це було колись, — відповів Кларенс. — Тепер я працюю замість нього, я! Зрозуміло?

— Ні, — сказав перший.

— Ти забереся звідси, — гідливо морщачись, процидів другий.

Третій мовчав.

— Якого біса ви від мене хочете, хлопці? — запитав Кларенс. — Забирайтеся самі, або ж я покличу поліцію.

— Всі вони лякають нас поліцією, — сказав перший другому.

— Тут сидів Бернардо, — повторив другий.

А третій мовчав.

— Я скоріше помру, ніж поступлюся вам, — признався Кларенс з посмішкою.

— Можливо, ти злетіш на небо. Якщо хочеш, — згодився перший.

— Як реактивний літак, — додав другий.

— Слідом за Бернардо, — сказав перший і злісно блиснув очима.

Кларенс хотів вигукнути, що вони його не залякують, але замість цього спитав:

— Що трапилось з Бернардо?

— Його убили ножем.

— Як?

— Ножем.

— Хто убив його?

— Американці, — сказав перший. — Грінгол

— Такі, як ти, — сказав другий, і підступив ближ-